

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 3T/74/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010197
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivan Alman
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2018:1416010197.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, samosudcom JUDr. Ivanom Almanom v trestnej veci proti obžal. Ľ.X. A. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. júla 2018 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný

Ľ.X. A., nar. XX.XX.XXXX/XXXX v Bratislave, trvale bytom Záhorská Ves, Kasárenská 507/1,

s a u z n á v a z a v i n n é h o,

ž e

obžalovaný Ľ. A. a ďalšia trestne zodpovedná osoba v presne nezistenom čase roku 2004 prisľúbili poškodenému I. C., nar. XX.XX.XXXX, že mu pomôžu s realizáciou predaja bytu poškodeného a následne poškodenému uviedli, že plateniu dane za predaj bytu sa môže vyhnúť tým spôsobom, že uzatvorí fiktívnu darovaciu zmluvu, avšak cena bytu mu bude vyplatená a následne obžalovaný a ďalšia trestne zodpovedná osoba vybavili, že poškodený dňa 19.05.2004 uzatvoril vo forme notárskej zápisnice darovaciu zmluvu, ktorou daroval dcére obžalovaného U. A. a dcére ďalšej trestne zodpovednej osoby O. M. byt č. 27 nachádzajúci sa na 8 p. bytového domu s.č. XXXX na W. X. XX, XX, XX vo vchode č. 18 v Bratislave, postaveného na parc. č. XXXX, XXXX a XXXX, ako aj spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu a na pozemkoch parc.č. XXXX, XXXX a XXXX mylne sa domnievajúc, že mu bude obžalovaným a ďalšou trestne zodpovednou osobou vyplatená kúpna cena bytu, následný vklad vlastníckeho práva na základe vyššie uvedenej darovacej zmluvy v prospech U. A. a O. M. povolila Správa katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, pracovisko Bratislava IV, na Gallayovej ulici č. 11v Bratislave dňa 21.05.2004, obžalovaný a trestne zodpovedná osoba však už pred uzatvorením darovacej zmluvy vedeli, že poškodenému nebude poskytnuté protiplnenie zodpovedajúce kúpnej cene bytu a poškodenému a po smrti poškodeného dňa 27.05.2004 ani jeho dedičom nebola zaplatená kúpna cena bytu a ani žiadne protiplnenie zodpovedajúce hodnote bytu, následne na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 18.06.2004 U. A. a O. M. predali vyššie uvedený byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu a na pozemkoch ďalšej osobe, pričom vklad vlastníckeho práva na základe tejto zmluvy bol povolený 21.06.2004 a tento ďalší predaj bytu vybavoval obžal. Ľ. A., čím obžalovaný s ďalšou trestne zodpovednou osobou spôsobil poškodenému I. C. celkovú škodu 710.000,-Sk (23.567,68Eur),

t e d a

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a uvedeným činom spôsobil väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l

prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 200/2005 Z.z. spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z.

Za to sa
o d s u d z u j e

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu súd výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu súd určuj skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona mu súd ukladá primerané obmedzenie spočívajúce v povinnosti nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaväzuje obvineného k náhrade škody poškodenému.
-O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. O. - P., H. XXX/XX vo výške 23.567,68 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd odkazuje poškodeného O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. O. - P., H. XXX/XX so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

V trestnej veci proti obžal. Ľ. A. bolo na hlavnom pojednávaní vykonané kontradiktórne dokazovanie výsluchom obžal. Ľ. A., výsluchom poškodených k náhrade škody a prečítaním nárokov z predsúdneho konania, výsluchom svedkov W. C., U. C., V. R., U. A., JUDr. O.É. Č., V. P., O. C., O. T., L. M., prečítaním výpovedí neprítomných svedkov, oboznámením znaleckých posudkov, oboznámením listinných dôkazov.

Poškodení W. C. a U. C. sa na hlavnom pojednávaní pripojili k trestnému konaniu s nárokom na náhradu škody vo výške 1.250.000,-Sk. Nakoľko ani jeden z týchto poškodených sa nepripojil k trestnému konaniu s nárokom na náhradu škody do skončenia vyšetrovania, ako to vyžaduje zákon, súd ich ako poškodených s nárokom na náhradu škody do konania pred súdom nepripustil.

Poškodený O. C. sa v predsúdnom konaní pripojil k trestnému konaniu s nárokom na náhradu škody vo výške 65.000,-Eur.

Obžalovaný Ľ. A. uviedol, že sa cíti byť nevinný zo spáchania žalovaného trestného činu.

K veci uviedol, že s pánom C. sa stretli náhodne v reštaurácii. Tento im hovoril, že s rodinou nevychádza dobre, býva u pani R., u ktorej sa však necíti dobre. Povedal im, že má byt a chcel by ho predať. Oni mu mali pomáhať s predajom bytu. Pán C. im dal všetky veci potrebné k jeho predaju, aj kľúče od bytu. Nakoľko sa byt nedarilo predať, a pán C. trval na tom, že chce od pani R. odísť, ponúkli mu možnosť, že by mohol dožiť v domove dôchodcov a jeho dcéra a dcéra M. by ho mohli doopatrovať s tým, že on by im jeho byt daroval. Zorganizovali aj stretnutie jeho dcéry a dcéry M. s pánom C. aby sa spoznali. On potom vypracoval darovaciu zmluvu, po súhlase pána C. za ním prišiel s pani notárkou, a aj pani notárka sa pána C. pýtala, či všetkému rozumie, či chce darovať byt jeho dcére a dcére pána M. a pán C. povedal, že áno. Pani notárka vysvetlila pánovi C. čo má byť predmetom notárskej zápisnice, aj mu ju prečítala a on ju podpísal. Nemal v úmysle pána C. oklamať, chceli sa o neho postarať. Po úmrtí pána C. sa predmetný byt predal. Keď boli v styku s pánom C. nevedel, že mal tento rakovinu, zdal sa byť normálny, sám si chodil aj nakupovať. Pôvodný zámer poškodeného bol predmetný byt predať a s jeho predajom ich poveril poškodený, dal im od bytu kľúče. Oni mu s predajom bytu pomáhali, inzerovali jeho predaj a mali za to od poškodeného sľúbenú províziu. Nič také

poškodenému netvrdil, že pri darovaní bytu sa neplatia žiadne poplatky. Poškodený chcel uvedený byt predať, lebo sa cítil odstránený svojou rodinou, hovoril, že prišiel o vinice. O žiadnych poplatkoch v súvislosti s prevodom bytu sa s poškodeným nebavili. Bavili sa len o ich provízií.

Svedok W. C. uviedol, že jeho otec mal byt, ktorý prenajímal. Po skončení nájmu bytu sa otec rozhodol tento byt predať. On mu hovoril, aby s predajom počkal, že ceny pôjdu hore, ale otec sa rozhodol byt predať. Otec pred ním nespomínal, že by chcel predmetný byt darovať. Nevie ako jeho otec stretol M. a A., ktorí mu mali s predajom bytu pomôcť. On keď sa dozvedel, že otec chce byt predať išiel za ním, ale otec sa vykrúcal, nechcel mu nič povedať. Na katastri zistil, že byt je prevedený na dcéry uvedených pánov. Jeho otec pred prevodom bytu bol chorý, mal rakovinu a býval u pani R.. V roku 2003 bol jeho otec ešte čiperný, nebol odkázaný na pomoc inej osoby, ešte v apríli 2004 bol jeho otec na tom rozumovo aj fyzicky v poriadku. K podpisu darovacej zmluvy nevie nič uviesť, nevie prečo ho otec neinformoval o tom, že byt chce darovať. Keď mu jeho otec povedal, že chce byt predať, on mu s predajom bytu nepomáhal, chcel len aby s predajom bytu počkal. Otec mu nespomínal nič ohľadne poplatkov či už za predaj, alebo darovanie bytu, myslel si, že to dokáže sám. On nebol prítomný pri žiadnom rozhovore medzi obžalovaným a jeho otcom. O inej alternatíve ako o predaji bytu on nevedel. Vzťah jeho otca k pani R. bol dobrý, ale pripustil, že sa chcel jeho otec od pani R. odstáňovať a kúpiť si byt v Krasňanoch.

Svedok U. C. uviedol, že o celej veci sa dozvedel od pani R.. S otcom sa často nestýkal, pred smrťou ho videl 1-2 roky. Nebol ho ani navštíviť keď bol v nemocnici. Od brata sa dozvedel, že otec chcel svoj byt vymeniť, podával ohľadom toho inzerát, ale sa mu to nedarilo. K vlastnej darovacej zmluve nevie nič uviesť.

Svedkyňa V. R. uviedla, že za nebohým chodili dvaja muži, rozprávali sa ohľadom bytov, hovorili, že za prevody bytov sa má platiť. Potom za nebohým prišli aj s nejakou pani, ktorá mala nejaké spisy. Ona pri nich nebola a nevidela čo a ako podpisujú. Vie, že nebohý mal byt v Dúbravke a chcel nejakú garzónku v Krasňanoch a mal ju v pláne kúpiť po tom, čo dostane peniaze za byt, ktorý mal v Dúbravke. Pán I. určite vedel čo s tou pani podpisoval. Keď sa ho na to pýtala čo podpisoval, tak jej povedal, že dával ten byt do daru. Uviedla, že nebohého nenútili aby zmluvu podpísal, kto by ho nútil. Pôvodne boli dohodnutí tak, že keď sa byt v Dúbravke predá za 1.200.000,-Sk, tak z tejto sumy dá pán I. A. a M. 100.000,-Sk, aby sa rozdelili. Uviedla, že nebohý bol ešte okolo 11. mája v dobrej kondícii, chodil aj mimo dom. Uviedla, že nevie či sa poškodený s obvineným dohodli ohľadom bytu, nevie či sa obvinený s poškodeným vyjadrovali k poplatkom za garsónku, ktorú chcel poškodený kúpiť.

Pri pokuse vypočúť svedkyňu dňa 20.02.2018 táto nevedela zrozumiteľne odpovedať na otázky súdu, uviedla, že si nepamätá, že v čase keď u nej poškodený býval, že by sa s niekým rozprávala o nejakých poplatkoch za byt uviedla, že nevie čo sa stalo s bytom, ktorý mal poškodený v Dúbravke.

Svedkyňa U. A., dcéra obžalovaného, na hlavnom pojednávaní a v jedinej procesne a zákonne vykonanej výpovedi v prípravnom konaní využila svoje právo a odmietla vypovedať.

Svedkyňa JUDr. O. Č. uviedla, že ku konkrétnej veci sa už nevie vyjadriť, lebo si to nepamätá. V prípadoch darovacích zmlúv, ak sa jedná o osoby vysokého veku, kde má pochybnosti o ich zdravotnom stave, vyžaduje potvrdenie od lekára. Ak sama má pochybnosti o spôsobilosti, odmietne zápisnicu spísať. Vždy s osobami hovorí a zisťuje, či sú orientované v čase a priestore. V predsúdnom konaní uviedla, k predmetnej darovacej zmluve, že sa jedná štandardnú darovaciu zmluvu. Nevie kto predkladal lekársku správu o zdravotnom stave I. C.. Ak by mala akúkoľvek pochybnosť o zdravotnom stave, t.j. o spôsobilosti na právne úkony nejakého účastníka, určite by na taký úkon nepristúpila a nevykonala by ho. Pán I. C. určite bol právne spôsobilý, pretože v zmysle bodu 2 zmluvy riešili zriadenie vecného bremena - doživotného bývania a užívania darovaných nehnuteľností na ktorom zriadení netrval, lebo prehlásil, že do dvoch mesiacov po vklade vlastníckeho práva sa prihlási na inú adresu.

Svedkyňa V. P. uviedla, že o predaji predmetného bytu pána I. C. sa dozvedela počas jednej návštevy, kedy pán I. C. povedal, že si tieto veci vie zariadiť sám. Ukázal jej nejaký papier, na ktorom boli overené podpisy jeho a nejakých pánov. O tom, že pán I. chcel byt predať vedel aj jeho syn W., ktorý zistil, že byt je už zaregistrovaný pod iným menom. Od W. C. sa neskôr dozvedela že I. C. byt nepredal, ale daroval, že im dal aj kľúče od toho bytu. Jej I. C. nehovoril nič o tom, že byt chce darovať, hovoril o predaji bytu,

aby si mohol kúpiť byt v Krasňanoch, alebo v Rači. Pán C. bol svojský, nedal si nič vysvetliť, hovoril, že on má „filipa“, on si to zariadi.

Svedok O. C. uviedol, že jeho otec kúpil byt na W. X.. Č..XX v Bratislave, ktorý prenajal a išiel bývať ku kamarátke pani R.. Nechcel tento byt predať, s tým, že kam on potom pôjde. Od brata W. sa po smrti otca dozvedel, že otec predmetný byt niekomu daroval. On si je istý, že otec chcel tento byt predať a kúpiť byt blízko pani R.. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že otec mu hovoril o tom, že byt chce darovať, že by sa tak vyhol platenou daní za predaj bytu, že to majú pripravené a ošetrené a že potom mu peniaze prídu. Vedel teda o úmysle otca byt darovať. On vie aký je rozdiel medzi kúpou a darovaním. On k darovaniu bytu otcovi vysvetlil, že podľa neho aj z darovania sa daň platí, ale jeho otec bol dosť tvrdohlavý, nedal si to vysvetliť. Nič iné proti darovaniu bytu otcovi on neurobil. Otec posledný polrok pred smrťou netrpel duševnou poruchou.

Svedkyňa O. T. uviedla, že jej otec povedal, že je možnosť darovania bytu s tým, že to spočívalo v starostlivosti o nejakého pána. A tento by im potom jej a U. A. byt daroval. S pánom C. sa osobne stretli v Rači, všeobecne sa rozprávali, nič konkrétne ohľadne tej starostlivosti nebolo dohodnuté. Pán C. sa na žiadny zlý zdravotný stav nesťažoval, bol čiperný, počas rozhovoru na ňom nevidela, že by bol pod vplyvom alkoholu, alebo omamných látok. Pán C. hovoril, že nevychádza dobre so svojou rodinou a chcel si zabezpečiť nezávislosť od svojej rodiny keby potreboval v budúcnosti osobnú starostlivosť. V tom čase sa o pána C. starala nejaká pani a on mal obavy čo s ním bude, keby sa tej pani niečo stalo. Ohľadne darovania bytu boli u nejakej notárky podpisovať zmluvu. Vie, že krátko na to jej otec oznámil, že pán C. nečakane zomrel. Nakoľko sa u nej zmenili pomery, nemala ďalej potrebu v tomto byte bývať a tak sa rozhodli byt predať. Nebola svedkom toho, že by sa hovorilo o tom, že jej otec a obžalovaný majú dať pánovi C. nejaké peniaze.

Svedok L. M. uviedol, že keď bol s obžalovaným A., tak sa im prihovril jeden pán s požiadavkou či by mu nepomohli s predajom bytu. Nasledovalo niekoľko ďalších stretnutí, telefonátov, z ktorých vyplynulo, že ten pán sa chce odsťahovať od „babizne“ u ktorej býval a svoj byt predať. Vie, že tomu pánovi vybavovali ubytovanie v zariadení Jeseň života v Záhorskej Bystrici a ten pán hovoril, že ak to dobre dopadne, tak jeho byt potom daruje. Ten pán konal pri plnom vedomí, bol zdravý, jazdil aj na bicykli, pri podpisovaní zmlúv bola aj notárka. Už si nepamätá na detaily ako to všetko prebiehalo, už si nepamätá ako došlo k zmene rozhodnutia poškodeného z predaja bytu na jeho darovanie. Vie, že pred darovaním bytu sa poškodený stretol s jeho dcérou a dcérou A.. Bola tam dohoda, že obe dievčatá sa o poškodeného budú starať, budú ho navštevovať, nakúpia mu, operú mu. Pokiaľ ide o pani R., poškodený hovoril, že ho terorizovala, synov nespomínal, hovoril, že odišiel od rodiny. Poškodený sa rozhodol svoj byt darovať dievčatám asi preto, lebo tieto sa mali o neho postarať.

Súd po splnení zákonných podmienok prečítal výpovede neprítomných svedkov.

Ing. S. M., že chcel kúpiť byt, na výzvu realitnej kancelárie prišiel na obhliadku bytu na W. X.. XX, kde bol pán M. a pán A. a dve dievčatá, ktoré sa preukázali ako vlastníčky tohto bytu. Nieкто spomenul, že tie dve dievčatá sa postarali o nejakého starého pána, čo tam bol predtým a on im byt potom daroval. Vie, že ten pán asi týždeň po tom, čo byt daroval zomrel. On potom cez realitnú kanceláriu predmetný byt kúpil. MUDr. G. C. k lekárskej správe zo dňa 10.5.2004 ohľadne I. C., uviedol, že správa je autentická. I. C. k nemu prišiel aj s jednou sobou, ktorá chcela potvrdenie, že I. C. je spôsobilý na právne úkony, pričom účelom bolo darovanie bytu z jeho strany a že si je plne vedomý dôsledkov. I. C. s vyšetrením súhlasil. Nezistil u neho žiadnu psychickú poruchu. Vyšetovaný uvádzal, že si je plne vedomý dôsledkov, že už nebude vlastníkom bytu keď ho daruje. Hovoril ešte, že býva s nejakou družkou.

A. V. uviedol, že pracuje pre realitnú kanceláriu a pán M. hľadal nejaký byt. On cez inzerát našiel vhodný byt, ako vlastníčky bytu zastupoval jeden pán. Vykonali obhliadku bytu aj s pánom M., zabezpečili potom vypracovanie kúpnej zmluvy a návrhu na vklad.

MUDr. W. C. uviedol, že I. C. bol jeho pacientom, užíval lieky, ale táto medikamentózna liečba nemohla v rozhodnej miere ovplyvniť jeho rozhodovacie schopnosti a úsudok. Pri jeho návšteve, čo bolo asi mesiac pred jeho smrťou I. C. s ním normálne komunikoval, bol orientovaný. Myslí si, že sa uvažovalo o jeho umiestnení v penzióne, asi v Borinke, rozprával sa o tom aj s pani R., ale nakoľko tam bol vysoký vstupný poplatok, tak sa pani R. rozhodla, že sa o neho postará.

A. A. vo veci odmietol vypovedať.

Súd po splnení zákonných podmienok prečítal obsahy znaleckých posudkov.

V. W. k sporným podpisom I. C. v posudku uviedol, že podpisy „C. I.“ obsiahnuté na notárskej zápisnici z 19.05.2004 a návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra z 19.05.2004 na xeroxovej kópii plnomocenstva s veľkou pravdepodobnosťou vyhotovil I. C..

Ing. M. U. v posudku stanovila hodnotu bytu číslo 27 na 8. poschodí bytového domu číslo 1903 na W. O..XX S. N. na sumu 710.000,-Sk.

Z listinných dôkazov súd oboznámil plnomocenstvo I. C., ktorým splnomocnil L. M. a Ľ. A. na zastupovanie vo všetkých právnych úkonoch spojených s predajom bytu v N., na W. X..

Zo znaleckého posudku na L. M. ako poškodeného v inej veci z roku 2007 vyplýva, že tento trpí duševnou chorobou a to schizoafektívnou psychózou.

Z úmrtného listu vyplýva, že I. C. zomrel dňa 27.05.2004.

Z kúpnej zmluvy vyplýva, že nový majiteľ predmetného bytu Ing. S. M. predmetný byt predal dňa 18.02.2005 L. G..

Notárskou zápisnicou Nz 43348/04 bola spísaná darovacia zmluva medzi I. C., U. A. a O. M., ktorou I. C. dňa 19.05.2004 daroval predmetný byt vyššie uvedeným osobám.

Z lekárskej správy MUDr. G. C. zo dňa 10.5.2004 vyplýva, že I. C. nebol, psychiatricky liečený, na otázky odpovedá adekvátne, neboli u neho zistené poruchy vnímania, v myslení bez psychopatologickej symptomatológie. Vie, že účelom vyšetrenia je darovanie bytu, je si vedomí dôsledkov.

Z lekárskeho správ I. C. ohľadne jeho onkologického ochorenia nevyplýva nič podstatné.

Znalec Ing. N. U. vypracoval pre U. A.Á. 17.06.2004 posudok na hodnotu predmetného bytu, ktorý ohodnotil na 623.905,97 Sk.

Kúpnu zmluvou zo dňa 18.06.2004 U. A. a O. M. predali predmetný byt Ing. S. M..

Prvý návrh na vklad v zmysle darovacej zmluvy zo dňa 11.05.2004 na vlastníkov bytu U. A. a O. M. katastrálny úrad dňa 17.5.2004 pre formálne nedostatky zamietol. Druhý návrh na vklad bol podaný 20.05.2014.

Zo správy zariadenia Jeseň života zo dňa 29.10.2009 vyplýva, že v ich organizácii sa nenachádza žiaden záznam o žiadosti I. C. na umiestnenie v ich zariadení, ale zo správy zo dňa 04.04.2013 je zrejmé, že toto zariadenie obdržalo P. U. A. a O. M. žiadosť o umiestnenie I. C. do ich zariadenia zo dňa 10.05.2004, na ktorú aj reagovali listom zo dňa 28.04.2005.

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 1T/80/98, zo dňa 04.12.2001 bol obžal. Ľ. A. uznaný vinným z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., za čo mu súd uložil podmienený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky.

Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. 3T/90/2007, zo dňa 15.11.2007 bol obžal. Ľ. A. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., za čo mu súd uložil podmienený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v trvaní 2 roky.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 2T/109/2005, zo dňa 11.09.2006 bol obžal. Ľ. A. uznaný vinným z trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák. a iné, za čo mu súd uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dva a pol roka.

Vo veci Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 2T/109/05, bol dňa 06.07.2009 na Ľ. A. vydaný európsky zatýkací rozkaz.

Zo správy SIRENE zo dňa 08.06.2011 vyplýva, že obžalovaný Ľ. A. bol na základe vyššie uvedené zatykača zadržaný v Madride dňa 07.06.2011.

Výkon trestu vo vyššie uvedenej veci Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 2T/109/05 nastúpil Ľ. A. dňa 29.7.2011.

Rozsudok Krajského súdu Bratislava Z-2 1T/145/94 sa týka L. M. a nie obžalovaného.

Z osvedčenia o dedičstve po nebohom I. C. vyplýva, že predmetom tohto konania nebol predmetný byt v Bratislave na W. X..

Zo správy vysokých škôl vyplýva, že U. A. sa zúčastnila na prijímacích pohovoroch na vysokú školu PF UK Bratislava dňa 17.06.2004. Dňa 14.10.2004 bola prijatá na externé bakalárske štúdium na Paneurópskej vysokej škole, fakulta práva a štúdium ukončila štátnou skúškou dňa 21.06.2007.

Z registra trestov a posudkov na obžalovaného vyplýva, že tento má v registri priestupkov sedem záznamov, v registri trestov má šesť záznamov.

Súd zamietol návrh obžaloby na vypočutie svedkyne O. H., ktorú uvádzal poškodený W. C., lebo existenciu tejto svedkyne poškodený neuvádzal 18 rokov. Z jeho návrhu nevyplýva, že by svedkyňa mala viesť k predmetnej veci niečo podstatné, čo by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Ak by tomu tak bolo, určite by táto svedkyňa bola vypočutá v predsúdnom konaní a jej meno by poškodený uviedol pri svojej výpovedi v prípravnom konaní, Súd má za to, že svedkyňa ktorá sa objaví po 18 rokoch od skutku je vykonštruovaný svedok a nebude hodnoverne viesť k veci nič uviesť. Pokiaľ ide o svedka V. B. na jeho vypočutí netrvala ani obžaloba, ani obhajoba. Súd zamietol aj návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania o výsluchy svedkov M. C. a V. B., nakoľko títo svedkovia by mali podľa obžalovaného potvrdiť len to, že nebohého I. C. videli, čo nemá žiadny procesný význam pre objasnenie danej veci a s prihliadnutím na odstup času, ktorý uplynul od smrti poškodeného nie je ani reálny predpoklad, že by títo svedkovia vedeli k tejto veci niečo podstatné uviesť.

Krajský súd Bratislava vo svojom uznesení 1To/89/2017 zo dňa 22.11.2017, ani v uznesení 1To/41/2018, zo dňa 30.05.2018 neprikázal prvostupňovému súdu vykonať doplnenie dokazovania.

V predmetnej veci bolo vykonané kontradiktórne dokazovanie všetkými dostupnými a vykonateľnými dôkazmi, ktoré súd vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne, vykonané dôkazy súd vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne, pričom prihliadol na vyslovený právny názor odvolacieho súdu v danej veci.

Obžalovaný uviedol, že to bol poškodený, ktorý sa na neho a L. M. nakontaktoval. Bol to poškodený, ktorý inicioval to, aby mu pomohli s predajom bytu. Bol to poškodený, ktorý napokon ustúpil od predaja bytu s tým, že dcéra obžalovaného A.Á. a L. M. sa o neho postarajú a za týchto okolností im predmetný byt daruje.

Toto tvrdenie obžalovaného potvrdil svedok L. M. v celom rozsahu.

To, že nebohý I. C. prejavoval zámer predmetný byt darovať slobodne, vážne zrozumiteľne je potvrdené výpoveďou obžalovaného, výpoveďami svedkov V. R., ktorá uviedla, že pán I. určite vedel čo s tou pani podpisoval. Keď sa ho na to pýtala čo podpisoval, tak jej povedal, že dával ten byt do daru. Uviedla, že nebohého nenútili aby zmluvu podpísal, kto by ho nútil.

JUDr. O. Č., ktorá uviedla, že ak sama má pochybnosti o spôsobilosti, odmietne zápisnicu spísať. Vždy s osobami hovorí a zisťuje, či sú orientované v čase a priestore.

O. C. uviedol, že otec mu hovoril o tom, že byt chce darovať. Vedel teda o úmysle otca byt darovať. On k darovaniu bytu otcovi vysvetlil, že podľa neho aj z darovania

sa daň platí, ale jeho otec bol dosť tvrdohlavý, nedal si to vysvetliť. Nič iné proti darovaniu bytu otcom on neurobil.

L. M. uviedol, že došlo k zmene rozhodnutia poškodeného z predaja bytu na jeho darovanie. Vie, že pred darovaním bytu sa poškodený stretol s jeho dcérou a dcérou A.. Bola tam dohoda, že obe dievčatá sa o poškodeného budú starať, budú ho navštevovať, nakúpia mu, operú mu. Pokiaľ ide o pani R., poškodený hovoril, že ho terorizovala, synov nespomínal, hovoril, že odišiel od rodiny. Poškodený sa rozhodol svoj byt darovať dievčatám asi preto, lebo tieto sa mali o neho postarať.

Ing. S. M. uviedol, že niekto spomenul, že tie dve dievčatá sa postarali o nejakého starého pána, čo tam bol predtým a on im byt potom daroval.

Z listinných dôkazov a znaleckého dokazovania nevyplýva, že by niekto falšoval podpisy I. C. na darovacej zmluve, alebo splnomocnení pre obžalovaného.

To, že nebohý I. C., napriek tomu že trpel onkologickým ochorením po mentálnej stráne bol v poriadku, je jednoznačne zistené a potvrdené lekárskou správou MUDr. G. C. a jeho výpoveďou, kde je uvedené, že tento svedok nezistil u neho žiadnu psychickú poruchu. Vyšetrený uvádzal, že si je plne vedomý dôsledkov, že už nebude vlastníkom bytu keď ho daruje. Nebohý nebol, psychiatricky liečený, na otázky odpovedá adekvátne, neboli u neho zistené poruchy vnímania, v myslení bez psychopatologickej symptomatológie. Vie, že účelom vyšetrenia je darovanie bytu, je si vedomý dôsledkov.

W. C., uviedol, že jeho otec bol čiperný, nebol odkázaný na pomoc inej osoby, ešte v apríli 2004 bol jeho otec na tom rozumovo aj fyzicky v poriadku.

V. R., uviedla, že nebohý bol ešte okolo 11. mája v dobrej kondícii, chodil aj mimo dom.

JUDr. O. Č., uviedla, že pán I. C. určite bol právne spôsobilý. pretože v zmysle bodu 2 zmluvy riešili zriadenie vecného bremena - doživotného bývania a užívania darovaných nehnuteľností na ktorom zriadení netrval.

O. T. uviedla, že pán C. sa na žiadny zlý zdravotný stav nesťažoval, bol čiperný, počas rozhovoru na ňom nevidela, že by bol pod vplyvom alkoholu, alebo omamných látok.

L. M. uviedol, že ten pán konal pri plnom vedomí, bol zdravý, jazdil aj na bicykli, pri podpisovaní zmlúv bola aj notárka.

MUDr. W. C. uviedol, že medikamentózna liečba nemohla u I. C. v rozhodnej miere ovplyvniť jeho rozhodovacie schopnosti a úsudok. Pri jeho návšteve, čo bolo asi mesiac pred jeho smrťou I. C. s ním normálne komunikoval, bol orientovaný.

O. C. uviedol, že jeho otec posledný pol rok pred smrťou netrpel duševnou poruchou.

Obžaloba oprela svoje obžalobné tvrdenie o to, že obžalovaný mal uviesť poškodeného do omylu v tom, že sa môže vyhnúť plateniu dane za predaj bytu, ak spíše fiktívnu darovaciu zmluvu, pričom mu peniaze za byt vyplatia.

Obžalovaný toto tvrdenie obžaloby poprel. Uviedol, že nič také poškodenému netvrdil, že pri darovaní bytu sa neplatia žiadne poplatky. O žiadnych poplatkoch v súvislosti s prevodom bytu sa s poškodeným nebavili. Bavili sa len o ich provízií.

Svedok U. C. o takejto úvahe obžaloby nič neuviedol, nepotvrdil tvrdenie obžaloby v tom, že by mal obžalovaný uviesť poškodeného do omylu.

Svedok W. C. o takejto úvahe obžaloby nič neuviedol, nepotvrdil tvrdenie obžaloby v tom, že by mal obžalovaný uviesť poškodeného do omylu. Otec mu k prevodu bytu nechcel nič povedať. Otec mu nespomínal nič ohľadne poplatkov či už za predaj, alebo darovanie bytu. On nebol prítomný pri žiadnom rozhovore medzi obžalovaným a jeho otcom.

Svedkovia JUDr. O. Č., V. P., O. T., L. M., Ing. S. M., A. V. nič o tvrdení obžaloby o uvedení poškodeného do omylu obžalovaným neuvádzali.

Svedok O. C. uviedol, že otec mu hovoril o tom, že byt chce darovať, že by sa tak vyhol platenou daní za predaj bytu, že to majú pripravené a ošetrené a že potom mu peniaze prídu. Vedel teda o úmysle otca byt darovať. On vie aký je rozdiel medzi kúpou a darovaním. On k darovaniu bytu otcovi vysvetlil, že podľa neho aj z darovania sa daň platí, ale jeho otec bol dosť tvrdohlavý, nedal si to vysvetliť. Nič iné proti darovaniu bytu otcom on neurobil.

Svedkyňa V. R. uviedla, že za nebohým chodili dvaja muži, rozprávali sa ohľadom bytov, hovorili, že za prevody bytov sa má platiť, ale ako uviedla v prípravnom konaní ona tomu nerozumela. Poškodený jej jednoznačne uviedol, že dával ten byt do daru. Na ostatnom hlavnom pojednávaní uviedla, že si nepamätá, že v čase keď u nej poškodený býval, že by sa s niekým rozprávala o nejakých poplatkoch za byt.

Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný mal I. C. presvedčiť (uviesť do omylu), že ak daruje nehnuteľnosť, ktorú mal vo svojom vlastníctve jeho dcére a O. T., rodenej M.j, tak sa vyhne plateniu daní, ktorú by inak pláčil z predaja nehnuteľnosti s tým, že obžalovaný mu následne vyplatí dohodnutú kúpnu cenu bytu. Práve z toho dôvodu je uzatvorená darovacie zmluva v skutkovej vete obžaloby označená za fiktívnu, nakoľko podľa obžaloby išlo len o simulovaný právny úkon, ktorý mal zastierať skutočnú vôľu zmluvných strán, ktorou bolo uzatvorenie kúpnej zmluvy. I. C. bol teda podľa obžaloby spôsobilým subjektom zmluvných vzťahov (vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav), avšak konal v mylnom presvedčení, že po uzatvorení darovacej zmluvy mu bude riadne vyplatená kúpna cena bytu, čo sa však nestalo. Do tohto omylu ho mal pritom priviesť svojím úmyselným konaním práve obžalovaný. Podľa názoru odvolacieho súdu konanie obžalovaného napĺňa znaky žalovaného trestného činu a to tak po formálnej ako aj materiálnej stránke.

Dobrovoľné uzatvorenie darovacej zmluvy zo strany poškodeného neznamená, že nemohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu podvodu. Práve naopak, pre trestný čin podvodu je typické, že mýliaca sa osoba koná dobrovoľne, v domnení, že sa nemá čoho obávať, avšak v skutočnosti sú uvedené jej kroky omylom do ktorého bola uvedená páchatelom a o ktorom ak by mala vedomosť, tak by k uskutočneniu majetkovej dispozície (v danom prípade k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti) nepristúpila.

Podľa názoru odvolacieho súdu treba prihliadnúť na usvedčujúce dôkazy a to najmä na výpovede svedka V. R., či poškodených osôb, z ktorých vyplýva, že I. C. mal vždy úmysel (cieľ) predat' nehnuteľnosť, ktorú vlastnil, t.j. úmysel získať adekvátnu protihodnotu za nehnuteľnosť. Rovnako z týchto výpovedí možno vyvodit', že k uzatvoreniu darovacej zmluvy mal pristúpiť až potom, čo bol presvedčený inými osobami (aj obžalovaným), že uzatvorenie darovacej zmluvy bude pre jeho osobu výhodnejšie, nakoľko sa vyhne plateniu daní, ktoré by vraj musel hradit' pri predaji nehnuteľnosti. Z hľadiska racionálne uvažujúceho vlastníka nehnuteľnosti by skutkovým záverom uvedeným v obžalobe nasvedčovalo aj to, že I. C. nemal

žiadny racionálny dôvod na to, aby svoju nehnuteľnosť daroval, t.j. previedol vlastnícke právo na iné (z jeho pohľadu cudzie) osoby bez adekvátnej protihodnoty. Rovnako tak z vykonaného dokazovania nič nenasvedčuje tomu, že by svedkyňa V. R. mala dôvod (motív) vypovedať nepravdivo, respektíve, že by mala konflikty s I. C. v čase uzatvorenia darovacej zmluvy, ktoré by ju mohli motivovať na skreslenie jej následnej svedeckej výpovede. Napokon, nezanedbateľným faktom je aj to, že po prevode nehnuteľnosti na podklade darovacej zmluvy došlo prakticky ihneď k jej ďalšiemu prevodu (a to už na podklade zmluvy kúpnej) na inú osobu, čo nasvedčuje skôr tomu, že obžalovaný mal záujem sa ihneď po prevode nehnuteľnosti obohatiť jej následným predajom, pričom musel vedieť, že k vyplateniu kúpnej ceny I. C. nepríde. Navyše neexistuje žiadny relevantný dôkaz, z ktorého by sa dalo vyvodiť, že I. C., obžalovaný, jeho dcéra či iné osoby žiadali o umiestnenie I. C. do konkrétneho domova dôchodcov.

Hoci prvostupňový súd sa s uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, rešpektuje ho a pri uznaní viny obžalovaného v plnom rozsahu poukazuje na vyššie uvedený právny názor odvolacieho súdu.

Nakoľko vina obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku bola preukázaná, uznal ho súd vinným zo spáchania žalovaného skutku v zmysle podanej obžaloby.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, hoci skutok bol spáchaný za účinnosti trestného zákona číslo 140/196 Zb., súd pri právnom kvalifikovaní žalovaného skutku použil platný trestný zákon v čase rozhodovania, teda zákon číslo 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov, nakoľko novší zákon je pre obžalovaného priaznivejší. Podľa starého zákona bolo možné obžalovanému za žalovaný trestný čin uložiť trest odňatia slobody od 2 do 8 rokov, pričom podľa nového zákona je zákonná sadzba od 1 do 5 rokov. Preto súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa 20 Trestného zákona.

Podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu potrestá sa odňatím slobody na jeden až päť rokov.

Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy.

Podľa § 20 Trestného zákona ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému vychádzal zo zákonnej trestnej sadzby, ktorá je pri treste odňatia slobody vo výmere od 1 do 5 rokov.

V osobe obžalovaného, ani v okolnostiach prípadu súd nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti, v zmysle § 36 Trestného zákona, ktoré by mali vplyv na ukladanie trestu obžalovanému.

Na druhej strane súd ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona zohľadnil to, že obžalovaný už bol za trestný čin v minulosti odsúdený.

Pri prevahe priťažujúcich okolností súd musel použiť sprísňujúce ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona a zvýšiť spodnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a tak mohol ukladať obžalovanému trest odňatia slobody v sadzbe od 2 rokov 4 mesiacov do 5 rokov.

Súd po zvážení všetkých okolností prípadu a osoby obžalovaného a najmä dĺžky času, ktorý uplynul od spáchania žalovaného skutku dospel k záveru, že na splnenie účelu trestu postačí ukladať obžalovanému výchovný podmienený trest odňatia slobody pri spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov.

Výkon uloženého trestu obžalovanému súd podmiennečne odložil na primeranú skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky, pričom súčasťou probačného dohľadu je aj uložená povinnosť obžalovanému nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Takto uložený trest obžalovanému je plne v súlade s účelom trestu, ako to má na mysli Trestný zákon a splní dostatočne svoju ochrannú aj výchovnú funkciu trestu.

Súd v rámci adhézneho konania rozhodoval o riadne a včas uplatnenom nároku poškodeného O. C. na náhradu škody, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 65.000,-eur. Nakoľko v trestnom konaní bola výška spôsobenej škody preukázaná znaleckým posudkom na sumu 23.567,68 eur, priznal súd poškodenému výšku nároku na náhradu škody len v tejto preukázanej výške a so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody ho dokázal na civilný proces.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho
cestou Okresného súdu Bratislava IV, na Krajský súd v

Bratislave. oznámenia,